

תת"ע 5473/01/20 - עיאדה אלעמרנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 5473-01-20 מדינת ישראל נ' עיאדה אלעמרנה

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מבקש	עיאדה אלעמרנה
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ביום 6.2.20 וזאת בהתאם לסמכותי מכח סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982.
2. על פי עובדות כתב האישום, המבקש נהג ביום 11.5.19 כשתוקף רישיון הרכב שלו פקע בתקופה העולה על שנה ובנוסף, תוקף רישיון הנהיגה שלו פקע מעל 16 שנה וזאת בניגוד לסעיפים 2 ו-10(א) לפקודת התעבורה.
3. דיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 6.2.20, המבקש נשפט בהעדר התייצבות לאחר שיזמון לדיון נמסר לידי במועד ביצוע העבירה.
- על המבקש הוטלו העונשים הבאים: קנס בסך 1,000 ₪, פסילה בפועל בת 3 חודשים, הפעלת פסילה מותנית בת 6 חודשים מתקן אחר, לריצוי במצטבר (סה"כ 9 חודשי פסילה) ופסילה מותנית של 4 חודשים למשך 3 שנים.
4. המבקש הגיש ביום 27.12.20 בקשה לביטול פסק הדין. לטענתו לא התייצב לדיון בשל קיומו של דיון בהליך אחר שנקבע לחודש מרץ 2020 וסבר כי גם בהליך זה הדיון נקבע לאותו מועד. לדבריו, ידע אודות פסק הדין עת פנה למזכירות בית המשפט על מנת לברר פרטים בגין הליך אחר.
5. המשיבה התנגדה לבקשה, לדבריה אין בטיעוני המבקש כדי להצדיק את אי התייצבותו של המבקש לדיון. לדבריה, המבקש קיבל את הזימון לדיון במועד ביצוע העבירה.
- דין**
6. על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:
 - האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש מלהתייצב לדיון במועד.
 - השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.
- טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:
- "יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."
7. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.
- ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):
- "אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא חריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה" ובהמשך:
- "כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".
8. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).
9. בחנתי את טענותיו של המבקש:
- סיבת אי התייצבותו של המבקש לדיון אינה מוצדקת. הזימון לדיון נמסר לידי המבקש במועד ביצוע העבירה. לא ברור מדוע המבקש עשה דין לעצמו כשהחליט כי זימון שקיבל בהליך אחר מתייחס לשני הליכים שונים שנפתחו בעניינו. זאת ועוד, המבקש לא תמך את בקשתו במסמכים מתאימים.
- לא זו בלבד שהמבקש לא הציג סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון, אלא שאף לא הציג סיבה מוצדקת לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו, על אף שעל פי אישור המסירה שסרוק בתיק בית המשפט פסק הדין הודבק על דלתו ביום 1.3.20 ועל אף שלדבריו סבר כי הדיון קבוע בחודש מרץ ובמזכירות נמסר לו שכבר נדון בתיק זה.
10. בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ **סאלם** שלעיל:
- "על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה."
- בעניינו, המבקש לא העלה כל טענת הגנה בבקשתו. המבקש אף לא טרח לציין אם כבר פעל להסדרת רישיון הנהיגה שברשותו. נסיבותיו האישיות של המבקש, והפגיעה הנטענת בפרנסה אינם מובילים למסקנה כי מדובר בעיוות דין. העונש שהוטל על הנאשם אף הוא אינו מן החמורים בשים לב לכך שרישיון הנהיגה שברשותו פקע מעל 16 שנים.
11. **בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרונות סופיות הדין ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.**
- ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 **נאוה משיח נ' מדינת ישראל** (5.11.07):
- "לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זאת זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".
12. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון, משלא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו, ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדין על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, לא מצאתי הצדקה להעתר לבקשה.
13. הבקשה נדחת.
14. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א שבט תשפ"א, 24 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.